

Σώσατέ τον από τόσους πατριωτισμούς οφίμους,
και Συντεχνιών Προέδρους και Συλλόγους δευθίμους,
σώσατέ τον από τόσους συνεργάτας όστράους,
που φυτρώνου σάν ρεπάνια στους παρόντας τους καιρούς.

Σώσατέ τον από γλώσσας,
που σε κάνουν νά τή χάσας,
σώσατέ τον από τόσας
υποδείξεις και προτάσεις.

Σώσατέ τον από μύστας
νέων ιδεών ευρώστων,
σώσατέ τον από λίστας
των γνωστών και των άγνωστων.

Σώσατέ τον από τούτο τό περιθωριον μαλίσσι,
σώσατέ τον από καθένα, που ζήτη νά τού μιλήσσι,
σώσατέ τον κι από καθένα μιμογράφτι, χασομέρη,
που τήν νάρκη του προθύμιας σ'όν Πρωθυπουργό προσφέρει.

Σώσατέ τον, σώσατέ τον από πλήθη διαφόρων
κ'ην πλουσιών, κ'ην άπόρων,
σώσατέ τον από φίλους,
ή μικρούς ή και μεγάλους,
σώσατέ τον από στωμίλους,
κι από σιγηλους κι άλλάλους.

Σώσατέ τον από τόσους, που μέσ' στη μεγάλη κρίσι
δέν άφίνουν δίχως σκέψι τήν πολυέρεη των κουτρα,
σώσατέ τον από τόσους, που προσημένου νά τούς χρίσσι,
κι 'ν δέν πάρουε τό χρίσμα, θά τού καταθάσουε μούστρα,
και θά γράψουε τόν Λευτέρη
'στου διαβόλου τό τεφτέρι.

Φ. — 'Ο των ανθρώπων των σαχλών παντοτεινή κακία.
Π. — 'Ο κύριος Πρωθυπουργός άλλ'άσε κατοικία,
μέ κι 'ν καθίσσσι σε βουνά και σε παθμένα δάση
κι 'έκει δέν θά' συχάσσι.

Κι 'ν φύγ' εις έρημον σιγής
σάν πλάνης έρημίτης,
κι 'ν εις όπας κρυφθ' εις γής
ό νέος Κυβερνήτης.

"Οπου κι 'ν π'η, Φασουλή,
μέγα κακόν τήν άπειλει,
Κι 'έκει σωρεία θαυμαστών,
κι 'έκει γιά χρίσμα τόσοι,
κι 'πό τήν φρίκη των λιστών
κι 'έκει δέν θά γλυτώσσι.

Κι 'έκει θ' άκούη ν' άντηγούδη φιλελευθέρων έπη,
κι 'έκει Προέδρους γύρω του Συντεχνιών θά βλέπσι,
κι 'έκει ψηλά σε κορυφάς
όρέων άπατήτων
θ' άκούη σύνουσ τάς σοφάς
ιδέας των έγκριτών.

Και τότε μέ προγράμματα θά δέχεται σωτήρια
κάθε πατριωτάκι,
κι 'έκει θ' άκούωνται φωνές από συλλαλητήρια
κατά του Ζυμβρακάκη,
γιατί δέν φαίνετ' έμμενης προς φιλικόν ίππότας
και προς χασισοπούτας

Κι 'έκει θά φράνη ποταμούς ρητορικών σιέλων,
κι 'έκει θ' άκούεται φωνή νά σκού'η σ'όν Λευτέρη:
ώ! τρίς άλλόμοιον σ' αυτόν, που τώρα και σ'τό μέλλον
ποδτεί τό κράτος των Ρωμηών σε τάς νά τό φέρη.

Τούτος έχει νά τραβήξσι φοβρά μαρτύρια
μέ συλλαλητήρια,
τούτος και φιλελευθέρων θά κινήσσι τήν χολήν,
κι 'έπι πίνακος θά θέλουε τούτου τήν κεφαλήν.

Λόγος μ' έξήγησιν 'στην σημασίαν της Άνορθώσεως και την ουσίαν.

Θέλουε τήν Άνορθωσιν, άλλ'ά χωρίς ζήμια,
θέλουε τήν Άνορθωσιν μ' έφοδουε σε Ταμεία,
θέλουε τήν Άνορθωσιν νά τριξή, νά πατάξη,
άλλ' όχι κι άστυπρότητα μη βρέξη και μη στάξη.

Θέλουε τήν Άνορθωσιν κι 'έμας μέ τ'ά σωστά μας,
άλλ'ά χωρίς νά χάσωμε τ'ά δικαιώματά μας,
θέλουε τήν Άνορθωσιν κυρίαν του καρπού μας,
άλλ'ά και νά πηγαίνωμε σ'τους τόχους προς νερού μας.

Θέλουε τήν Άνορθωσιν παντού νά βασιλεύη,
άλλ' όμως και της τραπούλας τό κράτος νά δουλεύη,
θέλουε τήν Άνορθωσιν ως μόνον καταφύγιον,
άλλ'ά νά μ'ην κτυπή κι 'έμας μέ κνουτον και μαστιγιον.

Τήν Άνορθωσιν ποθώ
και τήν παρακολούθω
κι 'νειρα μεγάλα πλαττώ.

Μέ δέν πρέπει και γι' αύτή
νά μέ κάνουν ένω κάτω,
και νά μου τραβούν ταυτί.

Τήν Άνορθωσιν κι 'έγω
διαρκώς ύμνολογώ
'στών πατριωτών τ'ά πλήθη.

Μέ δέν πρέπει και γιά τούτη
νά λησμονηθού, τσιφούτη,
τόσα πατριά μας ήθη.

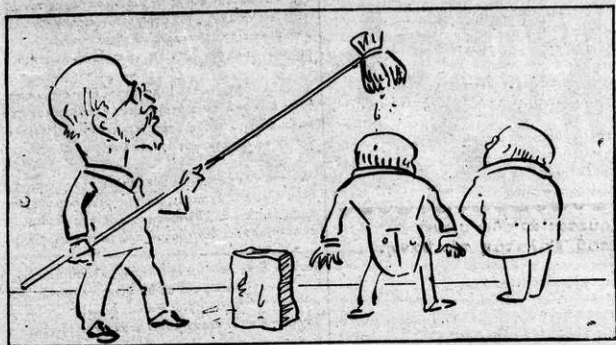
Είθε νέαν σωτηρίαν
δντως νά κατεργασθή,
μέ και τήν έλευθερίαν
του λαού νά σεβασθή.

Είθε ν' άνορθώσσι φρένας
και τ'ά δύντα της νά τριξή,
καθεός Ρωμηού τοιζά.

"Ομως νά μ'ορθή καθέναν
εις τό γλέντι του νά ριξή
και καμμία πιστολιά.

Τήν Άνορθωσιν ποδοίμα,
μέ χωρίς νά λυπηθώμε,
'Ας πατάξη κι 'άς κτυπήσσι,
μέ χωρίς νά μέ λυπήσσι.

Πρός αύτήν καθίσει άς ρέπει,
και γι' αύτήν οι πατριώται
άς φρενίζουε οίόνα.

Χρειαί πληρεξουσίου απόρους και πλουσίου.

Μά και νά μες επιτρέπη
'στην Εύρωπη πότε πότε
νά γλεντούμε τά κλεμμένα.

Καλώς ὦρισε και τούτη
μέ χρυσά φτερά και πάλι
και μέ νικητήρια.

Και μέ φτώχιας και μέ πλούτη,
μέ ρεμούλαις και μέ ζάλη,
και συλλαλητήρια.

Λαός ἐλεύθερος σκιρτῆ
πρός ἐκλογῶν ἀγώνα,
κι' ἐλπίδας τόσας ἀναρτῆ
σ' αὐτήν τήν Ἀμαζόνια,

Χαίρε, Παντάνασσα χρυσή,
λαός φιλελευθέρων,
πού κλέπης νόσημα νοσεῖ,
ἐμπρός σου στέκει χαιρών
κι' ὁμόφωνος γεραίρων
τό γενικόν συμφέρον.

'Ελα νά παρηγορήσῃς
πατριάτας λυπημένους
γιά τήν καταντία τοῦ γένους.

'Αλλά μήν περιορίσῃς
κι' ἀγαστάς ἐλευθερίας
ἐλευθέρας μορταρίας.

Ποθοῦμεν τήν Ἀνόρθωσιν χωρίς νά μες πειράξῃ,
ποθοῦμεν τήν Ἀνόρθωσιν, ἀλλά χωρίς μαράξῃ,
ποθοῦμεν τήν Ἀνόρθωσιν μ' ἐκδ' ἡλωσιν μακίας,
και χάριν ταύτης γράφομεν: ἀνάγκ' ἐλληκρινείας.

Γι' αὐτῆς τῆς Ἀνορθώσεως τοῦ δρακοντείου νόμου
κάστακιν δέν χαρίζομε,
μά νάμαστε κι' ἐλεύθεροι σέ ρούγιας και σέ δρόμους
ἀγρίως νά γκαρίζομε.

Τήν σηπεδόνα θέλομεν τῆς πρώην Ρωμιοσύνης
νά κόψη τῆς Θεᾶς αὐτῆς ἀμειλικτος ρομφαία...
'Ανόρθωσις, ἀνόρθωσις, και 'στὸν βωμὸν ἐκείνης
βλέπομεν πληρεξούσιον και Ράλλην τὸν βαφέα.

'Ανόρθωσις... κι' Ἀνατολή και Δύσις μες συγχάριε...
νάτην... σιμάνει φκεινή,
μά και κανεῖς μή λημονή
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δέν ὑποφέρει.

'Ανόρθωσις... καθεῖς γι' αὐτήν τήν τσέπη του σκαλιζει
και πλοῦτος ἀπροσδόκητος τὸ κράτος κατακλύζει.

Και μόνον σύ, κρεμανταλά,
ἔλο γιά φτώχια κλαίγεται,
και θέλεις σῶνει και καλά
παῖς ἀπορος νά λέγεται.

Ψάλε τήν θεᾶν σπαγγῶν,
πού πολλοὺς ἀπὸ ζυγὸν
πειθαρχίας θέ λυτρώσῃ
και δά μες σκιρτῆ στερλίνας...
αὐτήν ψάλλου και καμπούσι
στρατιώται Κεφαλλήνες.

Και τὸ πόδι τον πατουῖ,
και δεσμά δουλείας σπᾶνε,
κι' ἀπὸ τοὺς Κορροῦς ζητοῦν
'στην Κεφαλλονιά νά πᾶνε.

Σ' ἐκείνην εὐχαρίστος σάκκο και καρδάνια
φορτώνονται 'στῆς πλέταις,

γιατί τῶν Κεραλλήνων δὲν συμφωνοῦν τὰ πιάνα
μὰ μὲ τοὺς Κορράτες.

Δὲν εἰμπορεῖ σὲ κανέναν κεφαλί νὰ χωρέσῃ
πῶς θὰ καρποφορήσουνε διπλῶν Βουλῶν ἄγινες,
ὅταν δὲν γίνονται κι' αὐτό, ποὺ σὲ καὶ δὲν ἄρξουνε,
κι' ὅπουτ' ἀδικοῦνται δεσμοὺς καὶ Στόλοι καὶ Στρατῶνες.

Ἦρέπει καθέννας νὰ μπορῇ
τὸ κέρι του νὰ κἀνῃ,
κι' ὅπουτ' ἀλλοῖστα μπουρὶ
Ρωμαϊκῶ τὴν πιάνη.

Ἀκούεται κι' ἐδῶ φωνὴ γὰ τοῦ Τολστόη τὴν θανά.

Φ.— Ἀπέθανε λοιπὸν κι' αὐτός...

Π.— Παιός ;

Φ.— Ὁ Τολστόη, μοῦλε,
ἀκτῆμον κατακάθισμα, σκιάδε, μωζικὴ δουλε,
Θεὸς ἄσχεροστον... ἔσθυσε καὶ δὲν βρυχάται πλέον
ὁ τῆς Ρωσσίας Λέων.

* Ἀκουσε τὸ φτεροῦγισμα μὰς μακρῆς κουκουβάγιας,
ἄκου καὶ τὴν φωνὴ τῆς:
ἔσθυσε τῆς Γλασνάγιας
ὁ μέγας ἐρμητίτης.

* Ἀστὴρ μεγάλος ἔδωσε, κόμης, ἀριστοκράτης,
ὅπου μὰς μπλοῦκα πάντοτε φοροῦσε σὰν χωριάτης,
κι' ἔφραβε τὰ παπούτσιά του μὲ τὸ δικό του χέρι
γεμιῶν καλοκαῖρι.

Λέοντα τὸν ὀνόμαζαν, κι' ἦτο τῶν τῶν Λέων,
ὕπερ τῆς ἀναστάσεως τοῦ συμπαῆτος παλαίων,
κι' ἔκλεινε τὴν ἀνθρώπων ἐπιθεῖ τῶν μουζικῶν
καὶ τῶν δουλοπαροικῶν.

Ἀπέθανε ὁ βρυχθεις
ἐμπρὸς σ' τὴν δεσποτειάν.
ὁ καὶ ζυπνὸς ὀνειρευθεις
ἀγγέλων πολιτείαν.

* Ἀπέθανε ὁ πάντοτε ποθήσας τὴν σιγὴν,
ὁ μ' ἔρωτα καλλιερῶν ἀκῆκτον τὴν γῆν,
ἀλλὰ καὶ σπεῖρον σὲ φυγὰς πνευματικῶν ἀπόρων
ἐλευθερίας σπόρον.

* Ἐπεριφρόνει τὸν παρὰ τὰ τόσα μεγαλεῖα του,
καὶ ποσοστὰ δὲν ἤθελε ποτὲ γὰ τὰ βιβλία του,
ἀλλ' ὅμως ὁ Τολστόενα σὰν πρακτικὴ κυρὰ
ἀποστραφὴν δὲν εἰδεινε κι' ἔκλεινε σ' τὸν παρὰ,
κι' εἶχε μὲ τὸν φιλόσοφο συγκά, φιλονικεῖα
γὰ τοῦτ' τὴν βλακειά.

Σὲ τοῦτον τὸν φιλόσοφο, τὸν κόμητ'α, τὸν πλούσιο,
ποῦ δὲν τὸν ἐσκεφθῆκαμε κι' αὐτὸν γὰ τὴν πληρεξούσιο,
σὲ τοῦτον, ποῦ δὲν ἤθελε χρημάτων, προστριβιάς,
ἔφραχν' νὰ τοῦ δώσουνε γενναίως ἀμοιβιάς.

Μὰ στοὺς Ρωμηούς τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς καλαμαράδες,
ποῦ κατὰ συγκατάβασην δέχονται καὶ πράξεις,
κανέναν ἀφιλότιμος δὲν δίνει ποσοστὰ,
κι' ἂν τοὺς τὰ δώσῃ κάποτε δὲν εἶναι καὶ σωστά.

* Ἄν κι' ἕνας κόμης πλούσιος, ἂν κι' ἕνας ἄρχων ἦτον,
ἐν τούτοις τὸν κατέβλησε τὸ πλῆθος τὸν πενήτων
κι' ὁ ρουκαρέας κι' ὁ πηλὸς αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
κι' ἤθελε σ' τὴν Γλασνάγια του νὰ ζῇ κι' αὐτὸς σὰν πένις.

Π.— Σὰν εἶσαι κόμης πλούσιος, σὰν ἔχῃς τὸν ἀργῆρι,
μπορεῖς νὰ κἀνῃς τὸν φτωγὸν, τὸν μισοκακομοῖρη,
ἀλλ' ὅταν εἶσαι ρουκαρέας ἀλήθεια, ρουκαρὰ,
βεβαίως φίλο δὲν μπορεῖς νὰ πᾶῖς τὰ λακάρια.

Φ.— Ἄν ὁ Λέων τῆς Γλασνάγιας ἔκανε τὸν παπούτσι,
ὅμως εἶχε γὰ παπούτσι καὶ φαλτσέτα καὶ πετοῖ,
ἀλλὰ σὺ τοῦ ἄδερφου τέτοιαι κακομοῖρη Παρικέτο,
γὰ νὰ κἀνῃς μοναχὸς σου κἀν σεβρὸ κἀν στίβαλετο ;

* Ἄν τὴν γῆν ἐκαλλιέρει κι' ἔκανε τὸν γεωπόνο,
ὅμως εἶχε γῆς ἐκτάσεις, μὰ γὰ τὴν σὴν, ραμφαρόνο,
ποῖος ἔκεινος, ποῦ θὰ δώσῃ γῆς ὀλίγης μεριδιό,
ἂν ὁ Θεσσαλοὶ δὲν λύσουν πρώτα τὸ γεωργικὸ ;

Ποῦ θὰ ἔρῃς καὶ σὺ τὴν γῆν πῶς καὶ σὺ καρποῦς θὰ δώσῃς ;
πῶς καὶ σὺ θὰ γίνῃς, τ' ἄλμον,
γεωπόνο, γαιοκτηῖνον ;
ἄχῃς, γαῖαν ἐλαφρὰν μόνον ὅταν τὰ κορδῶσῃς.

Καὶ νῦν ἂς στρέψωμεν κι' ἐμεῖς πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν,
καὶ νῦν ἂς στεφανώσωμεν μεγάλην κορυφήν.

Ἀπέθανε ἔκεινος,
κι' ἀκούετ' ἕνας θρήνος
ὅς τῆς Μοσκοβιάς.

Μοζικὸν τὸν θρηνοῦν,
καὶ σκλάβοι προσκυνοῦν
πνευματικῆς σκλαβιάς.

Π.— Καὶ τὴν τὰς κλαύσωμεν καὶ ἐμεῖς μὲ τὸσον κόμον κλαί-
τὸν ἐρμητίτην Λέοντα.
Ἵμνους κι' ἐμεῖς τὸν ἔσωμεν
σ' τοὺς ἴμνους τῶν Μοζικῶν,
καὶ μαχητὴν ὀνειρωμένον
πολέμων καλλινικῶν.

Ποῦ γὰρ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐμάχτο τὴν τόνωσιν,
κι' ἐπόθησε σ' τὸ γῆρας του τελείαν ἀπομόνωσιν,
ὡς ὅτου μ' ἕνα στενυχμῶν ἐξέπνευσεν ὀδύνην,
χωρὶς καὶ τὴν Ἀνθρώπων νὰ δῇ τῆς Ρωμηοσύνης.

Φ.— Πάντα θὰ στεφανώνεταί σ' τὸν κόσμῳ κι' ἕνας κι' ἄλλος
φιλόσοφος μεγάλος,
προφήτης οὐρανοπέμπτος, μεγαλομάρτυς, ἦρος,
ὁ κόσμος ὅμως διαρκῶς
θὰ μὲν δούλος τῆς σαρκὸς,
καὶ μὲς σ' τὴν λάσπη τῶν παθῶν θὰ γώνεται σὰν χοῖρος.

Π.— Ὅσα κι' ἂν ποῦν, δρὲ Φασουλῆ, φιλόσοφοι μεγάλοι,
ὁ κόσμος θάβει πάντοτε σ' τὸ τωρινὸ του χαλί,
κι' ἔκεινος τοὺς πόνοῦ του καὶ τὰ χεῖρα του τοῦ θὰ σέρνῃ,
μὰ μήτε καὶ τὸ χέρι μου θὰ πάῃ νὰ σὲ δέρνῃ.
Καὶ νὰ ζυλορολοῖσσορε, μὰ χαστουκίετ' ἐπὶ μούρη,
ποῦ μὲ τῆς θεωρίας σου μοῦ γίνεσαι ταμπουρι.

Μὰ κερμαῖος ποῦλκτας,
μ' ἄλλους λόγων ἀγγέλτας.

* ἔκεινος τὸν Λουκιανόν, τὸν ἀριστον ἐν πᾶσι,
ἔκεινος τὸν ἀθάνατον τῶν παλαιῶν συγγραφέα,
ποῖος εἰμποροῦσε τελεία νὰ μὲς τὸν μεταρράσῃ
παρὰ μοναχὰ μὰ γωρεῖς τῶν κερμαῖα,
ὁ Κονδουλκας, ὁ κλεινός,
ὁ καθ' ἡμᾶς Λουκιανός ;

Τῶν Δρακοντάθλων ἔπος ἀρίτως ποιηθέν
τοῦ Δέλτα Ζαχαρία, κι' ἐν Σμίρνη τυπωθέν.

* Ἐκδοσὶν καὶ ἄλλην νέαν ὁ Φασουλῆ ἀγγέλλει
τῆς Ἀδελφῆς τῆς Μάρης τοῦ Σπύρου Παγαζέη.